

Μετὰ βρόμους,
μετὰ κώμους
πανηγύρεων χρυσῶν.

Ἄλαλάζει
καὶ κοχλάζει
τὸ Καμίνι τῶν Μουσῶν.

Φοιτῆται προχωροῦν σ'τὸ Καμίνι
κ' Ἀρβανίτικο δείχνουν μπουρίνι,
καὶ τὸ πόδι πατοῦν
καὶ πιστόλζα κροτοῦν
κ' Ἀρβανίτη νὰ βγάλουν ζητοῦν.

Ποῖα βάτος
μέσ' σ'τὸ κράτος
ὅπως καὶ τοῦ Μωῦσῃ.

Γὰπ μαγκούραις,
μπομπ. κουμπούραις,
τεῖμ' ἐγὼ καὶ τίσαι σὺ.

Τι γαγκίνι
τὸ Καμίνι
πυρπολεῖ παντοτεινά.

Ὡ Δεσπότη,
Ρήγα, Χιώτη,
εὐλογεῖτε τὸ ξανά.

Κι' ἄν' σ'τὰ νεύρα κι' αὐτὸ μὲς πειράζει,
μὰ ποτέ σου μὴ βάζεις μαράζι
καὶ μὴν πίνεις χολαῖς,
γὰ Καμίνια, Βουλαῖς,
ποῦ μὲς φέρουν ἀνταράς πολλὰς.

Φ.— Καθβαλάρης
ὄλος χάρης,
μὲ κομψὴ κορμοστασιά,

Καὶ μὲ νεζάτα
κοτσονάτα
πῆγαινες σ'τὴν Ἐκκλησιά.

Τι νεότης
κι' ὠραιότης,
ποῦ τὴν ἴζηλευε καθεὶς.

Κι' εἶπᾶν τότε
πατριῶται:
Ρήγα, νὰ μὴ βρακαθῆς.

Τοῦ κοράκου νὰ ζήσης τὰ χρόνια,
νὰ παντρέψης κι' ἐγγόνων ἐγγόνια,
κι' ἄν καὶ πάππος κλεινός,
μὰ ν' ἀνθῆς ραδινός,
ποῦ νὰ λέμε πῶς εἰς' ἐγγόνος.

Γιὰ τὸ Θρόνο
κάθε χρόνο
θέλω φέστα καὶ χαρά.

Κι' ὅπως τώρα
πλούτη, δῶρα,
σμπιπερούς με παρᾶ.

Τίρι λίρι
πανηγύρι,
καὶ προσμένω φλογερὸς

νὰ μ' ἐξάρη
τοῦ Γενάρη
ὁ τρικουβερτος χορός.

Θέλω γάμους, χορούς, φαγοπότια,
καὶ ποτέ τῶν Ρωμηῶν τὰ σκόνεμα
νὰ μὴν τρῶν ἢ δουλειαῖς,
καὶ τῆς ἀδεχιας κοιλιαῖς,
μὲ κορδόνια νὰ δένω κι' ἔλλαῖς.

**Με' λίγους στίχους θρηνηθῶ
τὸν Βασιλεῖα τὸν Σουηδῶ.**

Πικρὰ τὸν γέρο τὸν Ὀσκάρι, τῆς ἑλρας τὸ παιδί,
τὸν κλαῖν οἱ Σουηδοί.

Κοντὰ σ'τὸν πάππο τὸν τρανὸ
μεγάλο θάβου ἐγγόνου,
ποῦ τὴν μεγάλη του καρδιά
δὲν τὴν ἐφτέρωκαν στρατοὶ
καὶ πόλεμος χασάπης.

Καὶ τώρα κλαῖν μ' ἔλλρας κλαδῶ
τὸν Βασιλεῖα τὸν ποιητή,
τὸν Ρήγα τῆς ἀγάπης.

Μούσαις μὲ σκηπτρα θρηνηθῶν
καὶ τὰ τραγοῦδα κελαιδοῦν
τοῦ Βασιλεῖα τῶν Σουηδῶν, ποῦ λατρευτὸς κοιμάται,
καὶ τὸν πικρὸ τὸν χωριστὸ τὸν δὴ λαὸν θυμάται.

Κι' ἄν μὰ κορῶνα τοῦδ'γαλὰν λύπης βαθεῖας ἀγῶνας,
μὰ πάντα μ' πρὸς σ'τὸ μνημα τοῦ θά λάρπου δὴ κορώναις.
Τὴν μὰ τὴν πρώτη δὴ λαοὶ τὴν κάνουν ἐνωμένοι
καὶ τώρα χωρισμένοι.

Τὴν δευτέρη' σ'τὸν Βασιλεῖα
φιλόντας τέσπαρα του μαλλιά
τὴν βάζουν μαυροφράις
τῶν τραγοῦδῶν ἢ κόραις.

Καὶ καρποσῆς ποσιλῆας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελῆας.

Ἐστὴν Δημαρχία σήμερα δάχη λαμπρὸ καζάρι
ὁ Σύλλογος τῶν Κυριῶν ὁ τῆς Φιλαδελφίας,
κι' ἄς τρέξῃ πὰς φιλόνηρωπος νὰ δώσῃ καὶ νὰ πάρῃ
κι' ὅλα διοργανώθησαν μετὰ πολλῆς σοφίας.

Αὐτὸς ὁ Λεοντόπουλος ἐμπερορράτης πρώτης,
καὶ κοπιτικῆς καὶ ραπτικῆς ἀρτία τελειότης.
Ψυχὴ μου!... τι κουστοῦμ τα γέρ τῶν Κυριῶν ἐκεῖνα!
βεβαίως ἄλλος σὰν κι' αὐτὰ δὲν κάνει σ'τὴν Ἀθήνα.
Δὲν ξέρετε, κυρίαίς μου, τι ράπτης εἶναι τοῦτος!..
μὰ κι' ὕρασματῶν Ἀγγλικῶν ὑπάρχει μέγας πλοῦτος,
ἀλλὰ καὶ κόπτης σπάνιος καὶ κόπτης σπανία,
μ' ὀλίγους λόγους δηλαδὴ τὸ πᾶν καλλιτεχνία.
Διὸ θεμητῆς συστάσεως ἄς τύχη κι' ἐγκαροδίου...
πενήντα τέσσερ' ἀριθμὸς εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου.

Λοιπὸν τὸ μᾶθατε, παιδιὰ;... ξεκάνει δίγως ἄλλο
μ' ἐκπτώσει βλων τῶν εἰδῶν τὸ Λουβρο τὸ μεγάλο,
κι' ὀρέκτης Κανελλόπουλος, ἐκεῖνος ὁ Βασιλεῖς,
γνωστοποιεῖ τοῖς φίλοις
πῶς σ'τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τὸ Λουβρο Λουβρον νέον,
καύχημα κι' ἐγκαλλώπιμα τῆς γῆς τῶν Ἀθηναίων,
μὲ πλοῦτον πολυποικίλον καὶ μ' ὅλα τὰ χρεῖωδῃ,
κι' ἔγινε κι' ἐταιρεία
μὲ μιλιούνηκ τρία,
κι' ἔσως νὰ γίνῃ μέτοχος κι' ὁ Φασουλῆς τὸ βῆδι.